

# Schiphol

Nederlandse Spoorwegen

Amsterdam Airport Schiphol



elke eigenschap  
eukst  
Diana  
De G...



# “Joehoe,

# ik heb oogcontact”

15:25 Montreal	CO 9672	14, 15	C-class/Elite
15:25 Gothenburg	CO 9643	14, 15	C-class/Elite
15:30 Manchester	CO 9838	14, 15	C-class/Elite
15:30 Stavanger	KL 1875	3, 4	
15:30 Stuttgart	HV 5787	14, 15	C-class/Elite
15:30 Copenhagen	NW 0053	14, 15	C-class/Elite
15:30 Detroit	CO 9689	14, 15	C-class/Elite
15:35 Hamburg	CO 9651	14, 15	C-class/Elite
15:35 Nuremberg	CO 9668	14, 15	C-class/Elite
15:40 Kuwait	AF 8347	14, 15	C-class/Elite
15:40 Cardiff	CO 9631	8	
15:40 Birmingham	BD 108	14, 15	C-class/Elite
15:45 London Hrow	CO 9639	19	
15:50 Leedsbrdford	BA 8116	14, 15	C-class/Elite
15:55 London Gatw	KL 1021	6	
15:55 London Hrow	VG 237	8	
16:00 London City	LH 4665		

**En dan mag je voor je werk naar Londen. Voor een interview met Hugh Grant nota bene! Hoe gaat dat bij zo'n persbijeenkomst? En wat trek je aan als je Hollywoods lekkerste hunk mag ontmoeten? Vriendin's Louël had de eer: haar beleving van begin tot eind.**

Gelukkig had mijn hoofdredacteur dat meteen in de gaten, dus mag ik er een persoonlijk verslag van maken. Niet zozeer persoonlijk met Hugh – nou ja, ligt er een beetje aan hoe de dingen lopen – maar hoe gaat dat, zo'n persconferentie en interviewsessie met een Hollywoodster? De interviews lees je altijd wel, maar over de toestanden daaromheen weinig of niets. Moet ik straks hordes collega's opzij duwen om één vraag te kunnen stellen of zit ik gezellig samen met hem in een diepe wegzakbank aan de champagne? Ik ga voor versie twee, maar heb werkelijk geen flauw idee. Wat ik wel weet, is dat ik morgenochtend om half negen in de bioscoopzaal van filmaatschappij *Warner bros.* zit om zijn nieuwste film *Music and lyrics* te zien. Dat er om twaalf uur een persconferentie is in het *Dorchester Hotel* en dat de interviews vanaf twee uur gepland staan in *Hotel Claridges*. En dat mijn terugvlucht 's avonds om acht uur vertrekt. Laat eerst het feest maar beginnen!

## Hup, de gate door

Ik ben op Schiphol. Beetje gestrest, want ik moest op het laatste moment natuurlijk nog van alles doen. Styling bijvoorbeeld. Wat trek je aan naar een interview met Hugh? Niet te opvallend, maar ook niet te gewoon. Netjes of nonchalant? Uiteindelijk heb ik een beetje Engelsachtig bloemetjesjurkje in m'n tas gepropt, maar ik weet nog niet of ik dat aantrek. Ik besluit nog even snel te gaan shoppen en loop tegen een paar grappige Hollandse klompsloffen aan. Leuk als cadeau-tje voor Hugh? Welke schoenmaat zou hij hebben? O nee, ik moet niet aan zijn voeten denken. Voeten zijn gevaarlijk terrein. Kan er niets aan doen, maar ik zie dan altijd allerlei enge, witte tenen voor me. Geen sloffen dus! Houd dat smakelijke beeld van Hugh vast en loop die gate door. Daar ga ik, zelfstandig journaliste, alleen op weg naar een wereldstad voor een interview met een wereldster. De glitter en glamour begint al in het vliegtuig: *Hugh-look-alike* aan boord en de gezagvoerder stelt

zich voor als Ron Moss. Oké Ridge, vergeet je seres met Brooke en breng me veilig naar Londen.

## Help!

Een beetje verrast ben ik wel als ik voor mijn Londense hotel sta. Het is echt prachtig, met een grote binnenplaats en mannen met hoed die de deur voor me openhouden. Eenmaal geïnstalleerd op mijn kamer beginnen de voorbereidingen. Informatie over Hugh, vragen van lezeressen, woordenboek en mijn schrijfblok uitgestald op mijn hotelbureau. Aan het werk! Zelfs een onbekende aflevering van *Desperate housewives* op *Channel 4* laat ik schieten. O jee, ik word ineens zenuwachtig. Wat nu als er morgen niets zinnigs uit mijn mond komt? Dat ik hem alleen maar aanstaar en een beetje suffig lach? Of dat buitenaardse krachten mij laten vragen over dat akkefietje in 1995 met de prostituee op Sunset Boulevard? Ontspan, nu! Ik heb me goed voorbereid, tijd voor mijn heerlijke hotelbed. Ik werp nog even een blik in de spiegel. Wat zie ik daar? Rode ogen? Ze voelen ook een beetje prikkerig. Het gaat me toch niet gebeuren dat ik straks eindelijk oog in oog met mijn idool sta en eruitzie als een *alien*? Snel slapen maar.

## Drew is ook geweldig

Het is een mooie ochtend. Mijn ogen zijn hersteld en buiten schijnt de winterzon. Hugh, *here I come*. Ik voel me prima, dus bloemetjesjurkje kan aan. Even later zit ik in een bioscoopzaal van *Warner bros.* te wachten tot *Music and lyrics* begint. Er zitten een stuk of twintig andere journalisten uit verschillende landen in de zaal. Iedereen leest de persmap met daarin alles over de film, acteurs en makers. Had ik door alle commotie eigenlijk al verteld dat ik ook Hugh's tegenspeelster Drew Barrymore ga ontmoeten? Hugh mag dit tripje dan extra smeuïg maken, Drew is natuurlijk ook geweldig. Ik hoor een aanstekelijk popliedje, de film begint. Twee uur later sta ik weer buiten. >>

Ik zit aan de keukentafel met een kop koffie. Het is een ochtend als elke andere. Herstel, het lijkt een ochtend als elke andere, want vanmiddag vlieg ik naar Londen voor een interview met acteur Hugh Grant. En dat is niet iets wat ik dagelijks doe. De laatste keer dat ik hem zag, hing ik met vriendinnen onderuitgezakt op de bank, starend naar de televisie om precies te volgen hoe hij Bridget Jones verleidde. En toen ik vorig jaar in Londen was, ben ik nog in de boekwinkel geweest waar de film *Notting Hill* zich afspeelt. Waar hij – timide boekverkoper – verliefd wordt op superster Julia Roberts. Ha! Hij weet dus hoe het is om een beroemdheid op afstand te bewonderen. Ik vind hem toch wel de meest smakelijke acteur die er is. Ik bedoel: stuur mij naar een interview met George Clooney of Brad Pitt en ik kom met een degelijk verslag thuis. Maar met Hugh weet ik het zo net nog niet. Geen idee of en zo ja hóe ik mij zal laten meeslepen door zijn niet-te-versmaden Britse charme.

# “Hugh, here I come”

Nog steeds goed geluimd, want de film was helemaal top! Met een hilarische start door de knap gemaakte jaren tachtig clip, met Hugh als popster à la George Michael en Simon le Bon. Maar Hugh en Drew zijn vooral sámen grappig, lief en ontroerend. Dan op naar de persconferentie. Eenmaal binnen heb ik meteen een interessant filmgesprek met een serieus uitzieende Spaanse recensent. Ha! Ik moet hém vertellen in welke film Hugh en de regisseur van *Music and lyrics* eerder samenwerkten: *Two weeks notice* met Sandra Bullock. Huiswerk maken jongen, deze dame is gisteren tot in de late uurtjes bezig geweest. De meeste journalisten zien er relaxt uit. Ben ik dan de enige die dit spannend vind? We wachten tot de persconferentie begint. Op een podium staan op een tafel de naambordjes en flesjes water al klaar. Er wordt gefriemeld aan taperecorders en zachtjes gepraat. Het loopt allemaal behoorlijk uit en ik krijg honger. Oppassen nu, want ik word meestal chagrijnig als ik niet eet. Doe ik straks kribbig tegen Hugh (stoere taal natuurlijk). Maar dan gaat de deur open. Daar is hij dan, de oorzaak van mijn joelende vriendinnen die primair allemaal reageerden met ‘Nee!’ of ‘Niet!’ toen ik hen vertelde dat ik naar Hugh ging. Om vervolgens hysterisch te gaan gillen en me om te kopen om mee te mogen (‘Krijg jij dat truitje van me dat je toen hebt laten hangen omdat die te duur was’). Hugh ziet er gezellig uit in zijn donkerblauwe trui met lichterblauw overhemd eronder. Geen flirt zoals in *Bridget Jones’s diary*. Zijn haar zit een beetje warrig – eigenlijk is hij precies zoals op het witte doek. Niet

kleiner, dunner of ouder. Wel is hij wat afstandelijker en minder joviaal dan ik verwachtte. Britse gereserveerdheid? Nauwelijks kijkt hij het zaaltje in of zoekt hij oogcontact – geloof me, ik heb mijn best gedaan. Wel is hij grappig, charmant en vol zelfspot. Drew is opener; zij kijkt wel het publiek in, giechelt en zoekt steeds contact met Hugh. Er is duidelijk chemie tussen hen. Zij ziet er heel glamorous uit in een zwarte jurk en gouden sieraden. Een klein halfuur worden er vragen gesteld. Ben je aan de beurt, dan krijg je een microfoon onder je neus geschoven. Wat Hugh zoal irriteert? “Bijna alles. Ik heb totaal geen geduld. Als ik bij het sms’en het knopje drie keer moet indrukken om een bepaalde letter te krijgen, raak ik al geïrriteerd. En staat er een rij in het postkantoor, dan wil ik iedereen opzij gooien.” Gelukkig klinkt hij niet grimmig, maar geamuseerd. Er wordt veel gelachen, vooral om Hugh. Waar heeft hij zo goed leren zingen voor deze rol? “Die computers zijn zo slim tegenwoordig. Je kan blaffen als een hond en het klinkt als Pavarotti.” Eén keer bloost hij, als hem wordt gevraagd of hij ervaring heeft met seks onder een piano, zoals in de film. Een antwoord krijgen we niet. Drew weet veel van muziek, dus krijgt veel vragen daarover. Wat is haar favoriete liefdesliedje? Ze zucht: “Er zijn zoveel mooie liefdesliedjes. Ik weet het echt niet.” En hoe bereidt ze zich voor op een zoenscène? “Ik eet geen knoflook en poets mijn tanden voor we beginnen. Het blijft raar, je moet gepassioneerd lijken terwijl elk moment iemand naast je kan roepen: stop!”

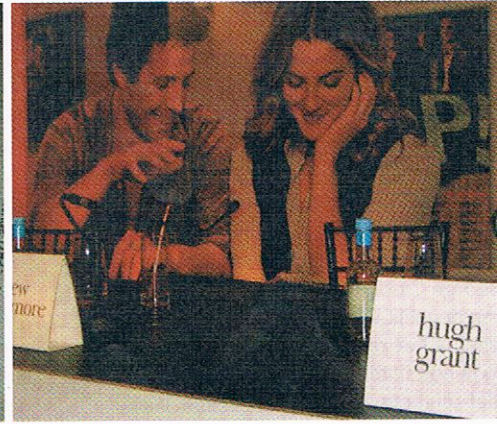
Net als ik om de microfoon wil vragen, is de persconferentie vrij plotseling afgelopen. Hugh mompelt iets als *thanks*, Drew zwaait uitgebreid gedag. Dan verdwijnen ze door dezelfde deur. Nu snel naar het volgende hotel voor de interviews. Daar worden we in groepjes over vier suites verdeeld. Er staan heerlijke sandwiches en drankjes voor ons klaar en opnieuw is het wachten op het duo. Ik zit met nog acht andere journalisten aan een ronde tafel. Zowel Drew als Hugh zullen, apart van elkaar, een kwartier bij ons aanschuiven. Geen onderonsje in een diepe wegzakbank dus, maar dat maakt mij niet meer uit. Net als de journaliste van een Pools glamourblad nerveus begint te worden dat ze haar terugvlucht zal missen, komt Hugh binnen

## Thanks a lot

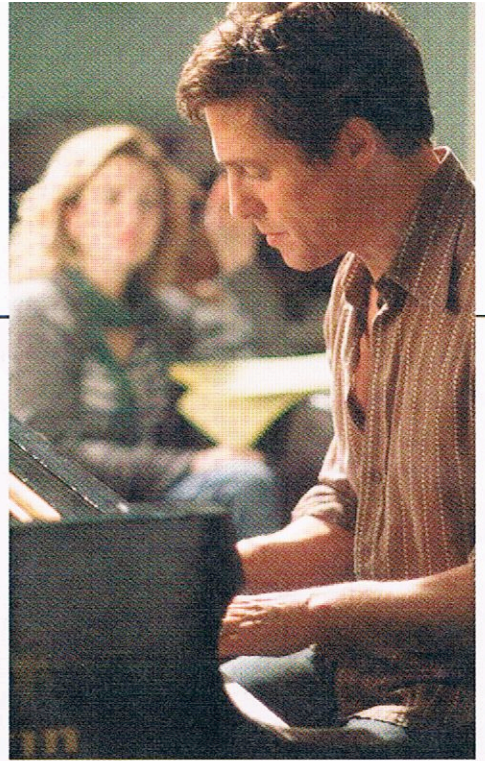
Hij worstelt met zijn trui waar zijn hoofd niet doorheen wil. De vermoeidheid van zijn persbijeenkomsten en lange reizen zijn zichtbaar. Hij zit recht tegenover me, de acteu die ik vanmorgen nog op het filmdoek zag. Ik ben eigenlijk helemaal niet zenuwachtig. Hij is ook maar een mens met een jetlag en een mobieltje waarmee hij sms’t. En toch: denk de collega’s en de taperecorders weg, zet een kaars en twee borden op tafel en we zitten samen te dineren in het sjiekste hotel van Londen. Vragen paraat? *Okay, go!*

**Music and lyrics is een romantische komedie. Heb je er nooit problemen mee de draak met jezelf te steken?**

**Hugh:** “Voor *Music and lyrics* moest ik leren



## “Wat trek je aan naar een interview met Hugh?”



dansen, zingen, pianospelen en optreden voor een groot publiek. Dat was zwaar. Bij het zingen werd ik geholpen door een computer en leren pianospelen is veel oefenen. Maar een liedje zingen op een podium, met een strakke broek aan en een zaal vol mensen voor je, dát is een nachtmerrie! Ik heb opnames van Simon le Bon en George Michael bekeken, en hun kracht is hun zelfvertrouwen. Zodra je dat niet hebt, voelt het publiek dat en ben je weg. In mijn eigen leven dans ik misschien eens per jaar en dan ben ik ook nog dronken. Om deze scènes te durven doen, heb ik de kalmeringsmiddelen gebruikt die mijn vriendin inneemt als ze moet vliegen.”

**In de film zeg je dat je thuis planten hebt omdat vrouwen zich daardoor op hun gemak voelen. Waardoor voelen vrouwen zich nog meer op hun gemak, is jouw ervaring?**  
(joehoe, oogcontact!)

“Ze willen het gevoel krijgen dat ze er goed uitzien. Dat wil iedereen. Maar vrouwen in het bijzonder, denk ik. En mij is al jong geleerd altijd iets aardigs te zeggen over de schoenen van vrouwen. Dat doe ik nog steeds. En inderdaad, ze ontspannen ervan.”

**Zijn er foto's van jou gemaakt die je liever wilt vergeten?**

“Zeker, een heleboel. In mijn studietijd had ik weinig geld en kreeg toen van iemand de tip makkelijk bij te kunnen verdienen met poseren in fotoromans, die liefdesverhalen in stripvorm voor tienermeisjes. Daar heb ik er vier van gedaan. Laatst heeft iemand ontdekt dat niet

alleen ik maar ook George Michael dat in zijn jonge jaren heeft gedaan, en heeft die foto's gepubliceerd in een boek. Ik had van dat hoge haar, echt vreselijk.”

**Is dit je huidige haarlook of heb je een slechte dag?**

(oogcontact nr 2!)

“Ja, vind je het niet leuk? Het zit vreselijk hè?” (Hugh kijkt opzij in de spiegel en haalt zijn handen door z'n haar. Geloof me Hugh, ook al hangt het op je schouders of heb je vlechten, dan nog vind ik het best.)

**Denk je dat een liefde zoals Drew en jij hebben in de film, in het echte leven kan? Gezien het leeftijdsverschil...**

“Zeker! Mijn vriendin is 32 en ik 45.” (inmiddels zijn Hugh en zijn vriendin, Jemima Goldsmith, uit elkaar - red.)

**De meeste van je vrienden hebben inmiddels kinderen. Zou je zelf een gezin willen?**

“Ja, dat lijkt me leuk. Mag ik via jullie blad gelijk iets rechtzetten? Eigenlijk doe ik dat nooit op deze manier, maar ergens in de media is geschreven dat ik een plaatsvervangend vader voor de kinderen van mijn vriendin zou willen zijn. Dat heb ik nooit gezegd en is niet fijn voor de kinderen om te lezen. Ik heb een prettige band met hen, maar ik ben niet hun vader. Ze hebben een heel goede vader, die woont in Pakistan.”

**Voel je je op je gemak in sexy scènes?**

“Nee, mijn kleren uittrekken vind ik niet zo

fijn. En ik wil zeker niet op een dag horen: 'Daar heb je die hangende, oude tepeltjes weer.' Haha! Ze zijn al zo vaak te zien geweest, ik moest ze maar voorgoed opbergen. (Nou Hugh, slaap daar nog maar een nachtje over, je bent moe.) Sexy-zijn heeft met humor te maken. Neem jezelf niet te serieus, dan kan je heel lang sexy blijven.”

En dan zegt iemand van de organisatie dat de tijd voorbij is. Floep, weg is Hugh, na nog een netjes *thanks a lot*. De mannelijke journalisten pakken hun tas in en gaan weg. Wij vrouwen blijven nog wat beduusd zitten. Aardig en grappig was hij zeker, maar we hadden graag wat meer contact gemaakt. Of mag je dat niet verwachten van een acteur met een jetlag, tijdens een drukke promotietour? Nou ja, we zaten tenminste wel met hem aan tafel. **V**

Meer info over Hugh's film *Music and lyrics* op pagina 90 in &Uit.

